

Sanctus

Nr. 32, 10. årg

Juni 2016

Ecclesia

Catholica

N

R

Lib

era

liberal katolsk kirke i Danmark

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise@lkk-dk.dk

Pastor emeritus

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende præst:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 5067 2446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Kasserer:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone.andersen@comxnet.dk

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst og kasserer:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Pastor emeritus

Mogens Blichfeldt
Randersvej 90, Bendstrup, 8544 Mørke
Tlf: 2963 8479; mail: mogens@lkk-dk.dk

Biskop CW Leadbeaters oratorium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se under Helligåndskirken)

Pastor emeritus:

Natascha Høyer
Walkendorfsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se under Biskop CW Leadbeaters Oratorium)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se Maria Magdalene Kirke)

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt: februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone Andersen, simone.andersen@comxnet.dk senest 15/12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk - siden er under opbygning, evt. henvendelse til birgit@lkk-dk.dk
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

CW Leadbeater

Af biskop Uffe Børjesen

I februar 2016 kunne liberal katolsk kirke fejre sit 100-års jubilæum. Det vil blive festligholdt i løbet af året gennem forskellige arrangementer.

Som optakt til disse bringer Sanctus nogle biografiske artikler om kirkens grundlæggere Wedgwood og Leadbeater. I sidste nummer om James I. Wedgwood og denne gang om Charles W. Leadbeater

Charles Webster Leadbeater blev født den 17. februar i 1847. Han kom fra en gammel familie fra Normandiet. Le Battre, hed de, hvilket senere blev til Leadbeater på engelsk. Som unge tog han og hans lillebror til Brasilien, hvor hans far var leder ved konstruktionen af en jernbane. Under et lokalt oprør blev de holdt i fangenskab af nogle oprørere. Charles' bror blev dræbt, men han slap selv væk.

Hjemme i England blev han optaget på universitetet i Oxford, men han var nødt til at opgive yderligere studier, da en stor bank, hans familie havde investeret i, krakkede. Efter at have arbejdet i et stykke tid i en bank, besluttede han sig for at studere den engelske kirke, hvor hans

onkel var en del af klersiet. Leadbeater var en meget religiøs mand med utvetydige hældninger mod det højkirkelige. Han blev ordineret til præsteskab i en alder af 32 år den 21. december 1879 i St. Andrews i Farnham, Surrey af Biskop Harold Browne af Winchester. Han blev udnævnt til kapellan ved menigheden i Bramshott, Hampshire, hvor hans onkel var rektor. Hans onkel var en ledende figur i Oxford og var tit væk fra sit kald i Bramshott

Under hans tid i Bramshott døde hans mor. Som mange andre præster på den tid var Leadbeater meget interesseret i spiritualitet. Han var personligt overbevist om eksistensen af Gud og livet efter døden, men han følte, at bevis var nødvendigt for at overbevise folk om disse fakta. Han oplevede de fleste af de spiritistiske fænomener i hans tid. Som hans skrev selv:

”I forbindelse med mine undersøgelser inden for spiritualitet, var jeg kommet i kontakt med de mest prominente medier, og jeg havde set hvert og et af de ordinære fænomener, som man læser om i bøger.”

En dag faldt han over bogen ”The Occult World” skrevet af Mr. AP Sinnet, der på det tidspunkt var et af de prominente medlemmer af det Teosofiske Samfund. Han var meget interesseret, da han sagde:

”Naturligvis interesserede historierne, som den indeholdt, mig dybt, men den reelle fascination ligger i de glimt af et fantastisk filosofisk system og en form for indre videnskab, der egentlig syntes at forklare livet rationelt og stå til grund for mange af de fænomener, jeg havde observeret. Jo mere jeg hørte om teosofi, jo mere optaget blev jeg af at lære alt, man kunne lære mig...”

Han var ikke den eneste. Mange af de fremtrædende intellektuelle var interesserede i den teosofiske bevægelse. I 1883 blev Leadbeater optaget som medlem af samfundet sammen med professor William Crookes, den kendte fysiker, og hans kone. Kort efter mødte han Madame Blavatsky i London. I kontrast til størstedelen af medlemmerne på det tidspunkt, der mest interesserede sig for teosofisk læring,

var Leadbeater ivrig efter at placere sig selv under vejledning ved én af de store indiske mestre, der stod bag det Teosofiske Samfund. Han skrev til en af mestrene, at han ønskede at placere sig under ham som elev. Seks måneder senere modtog han et svar fra mesteren og besluttede dermed at tage til Indien og hjælpe med arbejdet for det Teosofiske Samfund.

Rejse til Indien

I november 1884, forlod Leadbeater England og sluttede sig i Egypten til Madame Blavatsky, som var på vej til Indien. Hun påbegyndte sin træning af Leadbeater med henblik på de opgaver, der måtte blive ham givet på senere tidspunkter. En ting, bemærker Leadbeater, var at hun lærte ham ikke at bekymrer sig om og at tage sig af, hvad andre syntes og tænkte om ham:

”Da jeg kom i hendes hænder var jeg blot en almindelig græstennisspillende kapellan. Velmenende og samvittighedsfuld, vil jeg mene, men utrolig sky og tilbageholdende, med al den alminde-

lige englænders rædsel for at virke iøjensfaldende på nogen måde eller at indtage en latterlig social position. Efter et par uger af hendes behandling, havde jeg nået et stadie af uberørthed overfor latterliggørelse og var ikke på nogen måde optaget af, hvad en eller anden måtte synes om mig. Det mener jeg ret bogstaveligt. Det var ikke sådan, at jeg lærte at udholde misbilligelse på stoisk facon, trods indre smerte og oprør, men at jeg ret beset var ligeglad med hvad andre tænkte eller sagde om mig og brugte ikke megen tid på overvejelser derom. Og jeg har ikke keret mig om det siden. Jeg vedgår at hendes metoder var drastiske og udpræget ubehagelige på det givne tidspunkt, men der var ingen tvivl om deres effektivitet.”

Til sidst nåede de Ceylon hvor de mødte oberst Olcott, præsidenten for det Teosofiske Samfund. Der fik Leadbeater muligheden for at blive buddhist. Han gav udtryk for at være villig til at blive buddhist, såfremt det ikke medførte, at han skul-

le tage afstand fra den kirke, han var døbt ind i. Da han modtog forsikring om, at det ikke ville være tilfældet, aflagde han løfterne i *Pansil*. Dette omfattede *Tisarana*, som omfatter de tre vejledere, som er Buddhaen, Loven og Ordenen – i en lidt bredere forstand De Helliges Samfund, samt *Panaha Sila*, eller de fem ideer, som på en måde er sammenlignelige med De 10 bud:

- 1: At afstå fra ødelæggelse af liv
- 2: At afstå fra at tage hvad der ikke er dit
- 3: At afstå fra ulovlige seksuelle forhold
- 4: At afstå fra falskhed
- 5: At afstå fra forgiftende væsker og sansebegrænsende stoffer

På dette tidspunkt var den buddhistiske lære i høj kurs hos de teosofiske medlemmer, og det kan have påvirket Leadbeater, da han tog beslutningen om at blive buddhist, især fordi hans åbenhed i forhold til den buddhistiske religion, der tillader en person der tager ”Pansil” at vedblive med at dyrke den religion, vedkommende tiltrækkes mod.

Efter ankomsten til Adyar, Det Teosofiske Samfunds hovedkvarter nær Madras, blev Leadbeater tilknyttet forskellige beskæftigelser gennem de følgende år, herunder som bestyrelsens sekretær, redaktør

af The Teosophist og daglig leder af centerets boghandel. Madame Blavatsky tog retur til Europa på ny, og Olcott brugte meget af sin tid på at rejse. Gennem det meste af 1885 tilbragte Leadbeater tiden alene på centeret i Madras.

Udvikling af clairvoyance

Gennem denne periode kom hans Mester til ham og gav ham forskellige instruktioner, som resulterede i udviklingen af Leadbeaters clairvoyance. Leadbeater bemærker:

”Han anbefalede mig at gøre en indsats via forskellige linjer som han bad mig om ikke at dele med andre uden hans direkte godkendelse, og han fortalte mig, at han selv ville overvåge forløbet, således at intet gik galt.

Naturligvis var jeg opmærksom på vinket med vognstangen og arbejdede meget vedholdende og jeg må nok også sige intenst, med den specifikke meditationstype, dag efter dag. Jeg må indrømme at det var hårdt arbejde og til tider smertefuldt,

men jeg blev selvfølgelig ved, og over tid begyndte jeg at opnå de resultater jeg var blevet sat i udsigt.

Nogle kanaler skulle nedbrydes og andre åbnes. Jeg blev fortalt at 40 dage var et anstændigt gennemsnit for at gennemføre processen, såfremt processen blev fremskyndet af oprigtig stræben og intensitet.

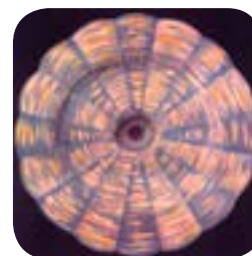
Jeg arbejdede på det i 42 dage og havde en oplevelse af at være på grænsen til den endelige sejr, hvor mesteren selv brød gennem og intervererede og gennemførte den sidste gennembrydning og fuldførte processen, som ville medføre at jeg ville kunne bruge min astrale bevidsthed samtidig med, at jeg kunne bevare fuld dagsbevidsthed, hvilket er det samme som at sige at den astrale bevidsthed og hukommelse er intakt, uanset om det fysiske legeme er vågent eller sover.”

Det skal ikke på noget tidspunkt forudsættes at opnåelsen af disse evner i sig selv er målet for den okkulte træning. Nærmest omvendt, for det viste sig blot at være begyndelsen af et år som rummede det hårdeste arbejde jeg nogensinde har oplevet...”

En anden mester kom for at hjælpe ham i den videre udvikling af hans clairvoyante egenskaber:

”Jeg kan aldrig blive for taknemmelig for den enorme omsorg

og omhyggelighed han udviste i min psykiske udvikling. Tålmodigt og om og om igen skabte han levende tankeformer, hvorefter han ville spørge mig om, hvad jeg ”så”. Når så jeg efter bedste evne beskrev, hvad jeg mente at se, kom han igen og igen med kommentaren: ”Nej, nej, du ser ikke det hele. Se dybere ind i dig selv, brug både dine mentaltale syner og astrale billeder. Skub det lidt længere, lidt højere. Denne proces blev gentaget mange gange før min mentor var tilfreds. Eleven skulle testes på alle mulige måder og under alle tænkelige forhold...”

Resultatet var efter denne og dyderligere træning gennem de følgende år, at Leadbeater udviklede sine clairvoyante egenskaber til en exceptionel grad. Ikke alene var han i stand til at bevæge sig og observere frit på det astrale plan og i sindets verdener, men også på de højere og indre planer tilligemed, i den menneskelige sjæls områder og i den endnu højere vibrerende ånds verdener. Han tilegnede sig den sjældne evne

at kunne bringe sine observationer af de fænomener, han havde iagttaget i de højere verdener, objektivt tilbage til sin fysiske hjernebevidsthed. Der har været mange seere ned gennem tiderne, men ingen med næsten irriterende akuratesse og videnskabelig præcision.

I de følgende år tilbragte Leadbeater det meste af sin tid på Ceylon, hvor han arbejdede indenfor undervisning og religiøse områder, ofte under besværlige omstændigheder. Han grundlagde en engelsk skole, som senere blev til Ananda College, og skrev en lille bog på singalesisk ”Den lille buddhistiske katekismus”. Blandt de mange drenge han var i kontakt med i forbindelse med sit arbejde, var en ung C Jinarajadasa, som han genkendte som sin yngre bror (der var blevet dræbt i hans barndom i Brasilien) nu reinkarneret.

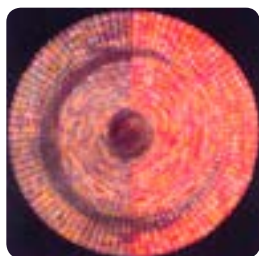
I 1889 accepterede Leadbeater en invitation fra AP Sinnet med et tilbud om at fungere som tutor for hans søn i London. Han havde på et tidspunkt også den unge Jinarajadasa og Georg Arundale som elever. De blev begge senere præsidenter for det teosofiske samfund.

Det var under denne periode i London, at Leadbeater påbegyndte sine clairvoyante undersøgelser, i hvilke han senere indledte samarbejde med Mrs. Annie Besant.

Han begyndte at holde foredrag og skrev mange bøger indenfor et bredt spektrum af emner, primært i forbindelse med hans clairvoyante undersøgelser. Gradvist udbredte han sine foredragsturneer til at foregå udenfor Europa og sammen med Mrs. Besant blev han den mest prominente foredragsholder for Det Teosofiske Samfund gennem temmelig mange år.

I 1906 rejste der sig en storm i Det Teosofiske Samfund, fordi Leadbeater angiveligt skulle have givet intime og fortrolige råd til unge mennesker i Amerika, om hvordan de kunne komme vaner vedrørende onani til livs. De råd han gav svarer i det store hele til dem, der i dag gives af læger og præsteskab, men sagen blev meget negativt fortolket og gav Leadbeater en følelse af at være en belastning i forhold til Det Teosofiske Samfund, så han valgte at trække sig fra sine poster i samfundet. Han opholdt sig mest på kontinentet, fortsatte sine clairvoyante undersøgelser, koncentreret om stofs beskaffenhed. I 1908 havde de fleste indset, at beskyldningerne mod Leadbeater var usande og han blev inviteret af Mrs. Besant, som i mellemtiden var blevet præsident for Det Teosofiske Samfund, til at genindtræde. Han accepterede og i 1909 slog han sig ned i Adyar for at fortsætte sit arbejde for samfundet.

Under en foredragsturne i Australien besluttede Leadbeater sig for at slå sig ned i Sydney, hvor han holdt mange foredrag og tiltrak sig en stor tilhængerskare. I de følgende år var Leadbeaters aktiviteter koncentreret om undersøgelser vedrørende de katolske sakramenter. I 1915 og besøgte Wedgwood Australien – og igen i 1916, denne gang som biskop for den Gammelkatolske kirke i England. Han konsekreerede Leadbeater til biskop d. 22. juli 1916 i Sydney. De to biskoppers arbejde koncentrerede sig om at foretage en revision af den gammelkatolske liturgi. Det som fulgte, er beskrevet mere udførligt i Wedgwoods lille

bog "Beginnings of the Liberal Catholic Church, særligt kapitlet om "the formative years".

De sidste år

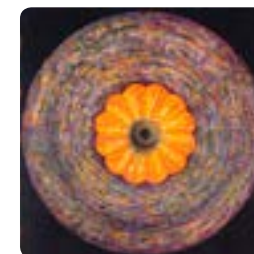
Liberal katolsk kirke havde mange bryderier i sin "opvækst"; angreb mod kirken, angreb mod personer på ledende poster i kirken og en enorm skuffelse i forbindelse med

at J. Krishnamurti frasiger sig rollen som den nye og kommende verdenslærer.

Leadbeater slutter sin inkarnation i Perth i det vestlige Australien, efter en kort periode som præsiderende biskop for LKK.

Der er ingen tvivl om at biskop Leadbeater var et usædvanligt menneske, og hvis nogen er blevet interesseret og gerne vil undersøge

Leadbeater mere, kan jeg anbefale Gregory Tilletts bog "The Elder Brother" - kan sandsynkigvis findes på www.amazon.com

Fra enhedens højder

Af biskop Otto Viking (overs. v. Susanna Bang)

Det svenske tidsskrift Graal udgav i 1976 "Kristendomen – Västerms Yoga", svenske oversættelser af nogle af Biskop Otto Vikings skrifter. Her følger en oversættelse tilbage til dansk af to af disse.

Der findes nogle store grundprincipper i tilværelsen, som man ingen indflydelse har på. Et sådant grundprincip er Livets Enhed. Det er det store mysterium. Det strækker sig lige fra det enkelte atom og op til sammenslutningen af atomer, planter, dyr og mennesker. Det samme liv er i alt. Enheden er den kilde, hvorfra alt er udgået. Men det er nødvendigt for os selv at erfare Livets Enhed, for at vi kan blive bevidste om den. Her møder vi det, der på afgørende vis skiller den nye tids menneske fra den gamle tids. *En andens autoritet kan ikke bruges, men alt må erfares af en selv.*

Livets Enhed kan ikke opfattes af den gamle tids mennesker, hvis målestok for sandt og usandt, behag og ubehag, ondt og godt har sæde i følelse og forstand. *Den nye tids menneske har sin målestok i det uni-*

verselle, i den abstrakte tankes og intuitionens domæner, hvor den hæves over enhver personlig vurdering og i stedet ses universelt.

Den gamle tids menneske lever i en verden, hvor følelserne er højde og dybde og forstanden længde og bredde, hvis horisont er formørket af uoverstigelige bjerge af dogmer og meninger, fordomme og autoriteter. Men *den nye tids mennesker* vil trække vejret frit i verden. Enhedens vilje er dets højde og dybde og kærlighedens dets længde og bredde.

Set fra Livets side er de enkelte mennesker at lignedes ved fingrene på en hånd.

Nogle vil være langefingeren, nogle ringfingeren, nogle tommelfingeren osv. Men problemet for dem alle er, at de føler sig adskilte fra de andre, ligesom fingrene gør det – de kender ikke til håndens eksistens. Enheden er skjult for dem.

Men uden hånden har fingrene ingen værdi som fingre, og uden enhedsbevidsthed har vi ingen værdi for verden.

Alle vore sorger og glæder, al hvor viden og duellighed er kun virkelige, hvis de forenes med vort fælles væsen.

Vi må altså have vores håndbevidsthed for at frigøre os fra alt det, der binder os til vort personlige jeg.

Som personligt jeg har vi alle noget, vi er glade for, noget vi er bange for, noget der tynger vort sind og gør det ked af det.

Slip alt dette fuldstændigt, så du kan nå ind til din sjæls dybe stilhed, hvor du kan opleve livets store enhed.

På denne måde vil du fornemme, at livet i vor verden med alle dets personlige glæder og bekymringer bliver til intet over for dette Liv, som er ubegrænset, som er uendeligt i hele sit væsen, altomfattende stor-slået.

Alle forsøg på at udtrykke, hvad Livet er, mislykkes og må mislykkes. Livet indfanges ikke *gennem ord eller tanker.*

Måske er ekstase det rette ord, ekstase som løfter os op over al adskilthed. Livet er ét og vi er ét med Livet.

Der anvises mange metoder som den vej til oplevelsen af livet som en Enhed, men ingen af dem er rigtige – de hører alle til denne verden, fingrenes verden, individets verden – men livet er hånden, er Enheden.

De kan i bedste fald kun forberede "templet", hvor Livet skal

træde ind, og som sådan har de berettigelse og værdi.

*H*er er en måde. Begynd med at holde mønstring over alt det, der skiller dig fra dine venner og fra dem, du har mødt gennem årene. Når du er blevet klar over, hvad der skiller dig fra dem – så giv slip. Lad det gå. Saml derefter alle disse mennesker i dit sind, forestil dig dem i dit sind præcis som du så dem når du stod foran dem. Foren dig med dem – *vær dem.*

Derefter går du til dem, der har tilhørt og tilhører dit åndelige liv og derefter videre til Mesteren, til Herren. Gå så højt du tør, så højt du kan nå i din dybeste andagt.

Og når dette en dag er blevet virkeligt for dig - når du i sandhed kan nærme dig Mesteren, der findes i det formløse, og mærke Hans væsen – vil du mærke, at du fra fingrene glider op i hånden og videre, som kroningen på dit livs stræben forenes du med Enheden, som er din og alle skabningers fælles virkelighed, som er det Eneste Liv.

Otto Viking: Tanker om det universelle og det personlige fra bogen Det evige motiv

Hvem er jeg

Af biskop Otto Viking (overs. v. Susanna Bang)

Dette menneske, som jeg møder, når jeg ser mig i spejlet om morgenen – som jeg har set vokse op fra barn til et ungt menneske – fra et ungt menneske til voksen?

Dette menneske, som har studeret og arbejdet, spist og drukket for at tilfredsstille sine behov?

Har elsket og hadet, er blevet opmuntret og afvist, har tabt sin tro og genvundet den

Dette menneske, som har konkurreret og samarbejdet, har klaget sig og har grædt, har gjort gode gerninger og onde – er lykkedes og mislykkedes.

Dette konstant skiftende menneske, hvis horisont jeg mener at se og kende, og som ifølge min erfaring begrænses af min solopgang og min solnedgang. **Er dette alt hvad jeg er?**

Hvordan kan det være, at jeg – når jeg sænker et lod ned i dybet af mig selv – altid hører et ekko med budskaber, jeg aldrig har hørt, fæstet på noget endnu dybere der holder og bærer mig?

Og at der – når jeg lukker mine øjne og ører – altid findes mere at se og altid findes nye toneskalaer og andre melodier at lytte til?

Hvordan kan det være, at laurbærkransen, når jeg hviler efter velgjort gerning og svømmer hen i min egen herlighed, forekommer mig at være blade der falder af et ukendt træ, der ikke har vokset i min have?

Eller når jeg krymper mig af sorg over synder jeg har begået, så drives jeg af en impuls, der er meget stærkere end min egen: Løft dit hoved, se fremad og gør det godt igen.

Hvem er jeg så?

Er jeg bare en del af et Hele, der altid har en større dybde end jeg selv?

Hvis herlighed for evigt forherliger min egen, som solen der lyser fra vandoverfladen og blænder menneskets øjne.

Hvis altomfattende godhed smelter jeg'ets skjold, så jeg én gang for alle mister dette lille jeg i Altet.

Hvis kraft altid vil drive mig, indtil jeg har forvandlet jorden, ja helvede, til en himmel?

Hvis visdom altid hvisker i mit øre ”jeg har andre børn, som er mig lige så kære og nære som du – tag dem til dit hjerte og Jeg skal vise mig som Jeg ER og du skal KENDE DIG SELV”.

Hvor vejene skilles - Kapitel 8 - Synd, dens årsag og behandling

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

**Her fortsætter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelse-
rie fra 1925.**

Ien tidligere artikel har jeg forklaret, at det er almindeligt inden for kristendommen – uanset om kirken er katolsk, protestantisk eller frikirkelig – at tro, at hele den menneskelige race er besudlet af synd. Hele den menneskelige stamme er syg og dermed er hvert eneste menneske fordærvet fra fødslen. Det er doktrinen om arvesynden. Der står i den engelske kirkes katekismus, at ethvert barn ”fra naturens hånd er født i synd” og er et ”vredens barn”. Der er ikke så få af de mere intellektuelle kristne lærere, der i dag forkaster ”faldet” som en forklaring på syndsfænomenet, men praktisk taget alle ortodokse betragter stadig den menneskelige race som syg med et deraf følgende behov for helbredelse. Hele den katolske teologi er baseret på formodningen eller dogmet, at menneskeheden i sin helhed er en syg race.

Det er en fornuftig teori i betragtning af syndens åbenlyse faktum og i mangel af en bedre forkla-

ring. Den er også logisk. Den hænger sammen og logikken er korrekt. Men er det de rigtige præmisser? Kan der ikke være en anden – og bedre – teori der forklarer syndsfænomenet?

Lad os undersøge den katolske lære en gang til og mere detaljeret, end da vi undersøgte doktrinen om soning. Synden er helt sikkert en vigtig faktor i livet og i religionen og kan ikke ignoreres eller tages let på af nogen religiøs organisation – om den er ny eller gammel.

Over for den synds-syge menneskelige stamme står den katolske kirke, der ikke er syg pga. dens enhed med den syndefrie Herre. Kirken er det mystiske Kristi Legeme, og som sådan beskrives den sommetider som Inkarnationens forlængelse. Kristus er hovedet, Kirken er legemet og indlemmelsen i Kirken ved dåben indebærer og bærer med sig en modvægt til sygdommen og fordærvelsen fra den medfødte

synd. Den døbte person er et ”nådens barn”. Dåben er således en genskabelse eller ny fødsel ind i en ny stamme, og barnet, der af naturen er født i synd, fødes på ny gennem dåben og bliver ”nådens barn”. Fortællingen om mennesket får en ny begyndelse gennem den kristne kirke, hvilket kan sættes i modsætning til den gamle begyndelse med Adam og Eva. Og et liv i Kristus – et liv levet i bevidst fællesskab og samvær med det nye legeme, Kirken, hvis hoved er Kristus – vil her og hinsides resultere i et sådant fremskridt, at menneskelig fuldkommenhed, som den oprindeligt var planlagt, vil blive nået til sidst.

En meget stærk indvending mod denne teori – hvis ikke den vigtigste indvending – er at behandlingen ikke står i et rimeligt forhold til sygdommen. Hvis menneskeheden er syg som det formodes må behandlingen nødvendigvis også udstrække sig til hele menneskeheden, hvis den skal være virkelig velegnet og Gud værdig. Den kristne kirke omfatter højst en ubetydelig del af den menneskelige race. Hvis hvert enkelt menneske kun har én inkarnation på jorden – sådan som man normalt tror det i de vestlige lande – så er den kristne kirke en forsvindende lille organisation i forhold til alle de mennesker, der har været i løbet af de hundreder af tusinder el-

ler ligefrem millioner af år, der har eksisteret en menneskerace på planeten Jorden. Og hvis den kristne kirke skal begrænses til den del, der har placeret deres loyalitet hos paven – sådan som den romersk-katolske kirke gerne vil begrænse den – så bliver behandlingen latterligt utilstrækkelig. En sådan begrænset kirke er i forhold til hele den menneskelige race, der er og har været, som en håndfuld sand samlet op fra stranden. Behandlingen falder sammen på det punkt, for ikke at tale om andre svagheder. Hvis behandling er nødvendig, må der en noget mere omfattende behandling til, men det ville være godt at undersøge, om ikke der er en anden forklaring på ”synds”fænomenet, før vi søger efter en anden behandling.

Udviklingsteorien om årsag og behandling passer virkelig godt i låsen. Dvs. at den svarer til omfanget af fænomenet selv. Den er i kort-hed som følger: I løbet af den lange, lange udviklingsproces fra den Ene til den Ene går enheder af bevidsthed – differentierede fragmenter af Guds

Søn inkarneret i universet – dybere og dybere ned i materien. Disse enheder holdes længe fanget af det uvante miljø af materie, de befinder sig i. ”De sidder så fast i fængslet, at de ikke kan komme fri”¹. Men de er kommet med det formål at underlægge sig den materie, der holder dem fanget, og det vil de gøre med tiden. Ligesom Herren før dem vil de tage materien til fange i det lange løb. Men i de tidlige stadier af deres kamp for at tilpasse materien til åndelige formål vil kampen individualisere dem mere og mere. De bliver i mindre og mindre grad ingredienser i en blanding og i højere og højere grad individer. Blændet og forvirret af den materie, de er klædt i, følger de materiens udviklingslov – enhver gør tingene for sin egen skyld. Efter at stadiet som individualiserede mennesker er nået, fortsætter denne lange proces igennem hundreder af inkarnationer eller perioder med aktivitet i kødet med hvileperioder imellem, der bliver længere efterhånden som udviklingen fortsætter. Læseren må forstå, at disse enheder af bevidsthed i den inkarnerede form – dvs. mennesker i deres kroppe – kun er fragmenter af fragmenter af det sande selv, som er ånden. Den differentierede ånd, der

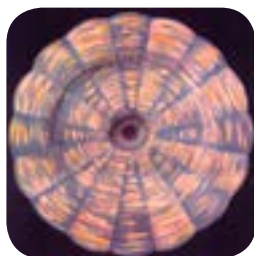
¹ ”They are so fast in prison, that they cannot get forth”. Citat fra en prædiken af John Wesley, The Works of the Reverend John Wesley, A. M.

eksisterer i Kristus i Gud, er den del, der skal udvikles. I den sidste ende er det den, der udvikler sig igennem alle aldre. Den er et fragment af Guds Søn, af Kristusånden inkarneret i alle verdener. På et meget tidligt tidspunkt i processen projicerer den en del af sig selv fra sig selv ned i materie, der er lavere og tættere end den materie, den selv befinder sig i. Denne projektion eller del af ånden er menneskets sjæl eller det reinkarnerende ego, der eksisterer ”i himlen til alle tider”. Det er sjælen, der med mellemrum projicerer en del af sig selv fra sig selv ind i den fysiske materielle verden. Det er dette, der er reinkarnationsprocessen. Dette fragment af sjælen er mennesket, som vi kender det her på jorden. Mennesket har det samme forhold til sjælen, som sjælen har til ånden. Den større sjæl eller det større ego, som den inkarnerede sjæl udspringer fra, er det ”ubevidste selv” eller ”over-bevidstheden” i den moderne psykologi. Efter hver inkarnation bliver sjælen større gennem det bidrag, som det tilbagevendende fragment af den selv bringer med. Når sjælen har underlagt sig materien fuldstændigt gennem de gentagne inkarnationer, vil den holde op med at inkarnere og selv blive trukket tilbage til ånden, som den kom fra. Derefter begynder den super-menneskelige udvikling. Det er det punkt, der er kendt som frelsen i kristendommen. Ethvert

sjælsfragment kan kaldes det lavere selv eller den lavere personlighed i forhold til det højere selv, der igen i forhold til den lavere personlighed er sjælen. I forhold til sjælen er det højere selv og det højeste selv den menneskelige ånd – Guds Søns differentierede fragment.

Denne indre ånd – dvs. det virkelige selv i enhver – vil gradvist hævde sin magt over sin klædning af materie og sine omgivelser. Den kommer til sit eget og begynder at genopdage at den er ét med andre ånder, der også er klædt i hylstre af materie. I begyndelsen er det ganske vagt, men bliver tydeligere efterhånden. Kærligheden kommer samtidig med genkendelsen, eller kærligheden er måske gensidig genkendelse. Og hvor der er kærlighed, giver den gamle materies selv-søgende udviklingsmetode plads til selvopførelse, den spirituelle måde at vokse på. Også det sker i højere og højere grad, efterhånden som kærligheden får bedre fat og udvider sit virkefelt. Meget senere kommer genkendelsen af og bevidstheden om enheden med dem, der er foran os på denne lange udviklingsvej, med de super-menneskelige helgener og hellige, med verdens frelser og således med kilden til al spirituel væren – med Faderen, med Gud. Med tiden sejrer den inkarnerede ånd fuldstændigt over den materie, der indtil da har fastholdt

ånden og lagt den i graven. Den trækker den fyldte sjæl tilbage til sig selv. Den tager materien til fange. Den har opnået fuld kontrol over materien og gør, hvad den vil med den, for den har underlagt den sin egen vilje totalt. Og i processen er ånden selv blevet klart defineret som et individ, den er blevet guddommelig. Ånden gør den guddommelige vilje ”på jorden som i himlen”. Og om end et særskilt væsen er den dog fuldstændig ét med andre væsener. Den lever nu for evigt og i det evige. Den er nu en Ældre Broder.

Løbet af den lange, lange proces med indvikling og udvikling kommer synden. Synd er modstand – frivillig eller ufrivillig, blind eller forsætlig – mod Guds vilje og plan: udvikling. Det kan tænkes, at denne modstand kan resultere i direkte trods mod Guds formål og mod den lov, som Gud udtænkte for at opnå dette mål. Og sommetider opstår trodsen faktisk. Således opstår ondskab, som bestemt er noget mere end, og forskelligt fra, ufuldkommenhed, hvilket traditionalisterne helt korrekt

påpeger. I den sidste ende skyldes al synd – selv den der er djævelsk i sin ondskab – nødvendigheden af at blive klart individualiseret, forskellig fra menneskeheden i massen og mere end en ingrediens i den menneskelige blanding. Det er det der forårsager synden. Individualiseringsprocessen kan overdrives, og når og hvor den overdrives og foretages forkert følger ”misundelse, had, ondskabsfuldhed” og alt det mylder af ondskabsfuld dømmesyge, der har sin rod i stolthed. Stolthed er overdreven individualisering. De ekstreme tilfælde af forsætlig trods mod Guds vilje og Guds formål, synden mod Helligånden, er heldigvis sjældne, men selv i de tilfælde forbliver ånden indeni hel. Ånden hviler for evigt i ophøjet ro i den højeste himmel, hvor intet ondt kan røre den. Det er kun den del af ånden, der er gået ned til sjælniveau og derfra i inkarnation, som bliver eller kan blive berørt af det onde. I yderst ekstreme tilfælde kan det fragment af sjælen, der er mennesket, blive så ondt, at forældresjælen ikke kan kontrollere det og bliver tvunget til at løse det fra sig selv. Fragmentet, der således er uden forbindelse til sin livskilde, er en fortabt sjæl – eller mere korrekt et fortabt fragment af en sjæl – og vil holde op med at eksistere, når det afskærne livsprincip i det er brugt op. Der findes altså fortabte fragmenter af sjæle, men ikke

sjæle, der straffes for evigt. En menneskelig ånd kan således lide et tab. Den kan lide tabet af et fragment af et fragment af sig selv for evigt. Men hele den menneskelige ånd, som er det sande selv og som er guddommeligt, kan aldrig fortabes. I mindre ekstreme tilfælde vil sjælen indeni imidlertid igen skabe overensstemmelse mellem den selv og det stykke af den – den lavere personlighed – der er ”gået forkert”. Sjælen vil igen bringe stykket i overensstemmelse med sig selv og dermed med tiden med Gud. For ånden i sjælen er Gud og dvæler som en særskilt ånd for evigt i Guds Søn. Den er i Kristus i Gud. Dens vilje er altid Guds vilje. Der hverken er eller kan være en konflikt mellem den guddommelige vilje og den menneskelige ånds vilje. De vil det samme. Den menneskelige ånd er den guddommelige vilje i funktion. Den konflikt, der er og som vi alle oplever med jævne mellemrum, er konflikten mellem det fragment af ånden, der gennem sjælen er gået ned i materien og som i den kristne terminologi er beskrevet som ”den menneskelige sjæl”, og forældreånden, som det er udgået fra. Det er den tidsalder lange konflikt. Det er konflikten mellem det højere og det lavere selv. I tidens løb vil den inkarnerede sjæl, der i sin blindhed på grund af inkarnationen har fjernet sig fra en nøjagtig overensstemmelse med forældreåndens vilje og såle-

des fra Gud – sjælen som har syndet – den sjæl vil blive bragt tilbage til fuld overensstemmelse. Men ikke uden smerte og sommetider først med en næsten uendelig lang forsinkelse. Smerten svarer i hvert enkelt tilfælde præcist til lovovertrædelsen og er samtidig en yderst retfærdig tugtemester og et yderst retfærdigt korrigerende middel til at lede den vildfarne sjæl til overensstemmelse med Kristusånden indeni. Men det er at foregribe begivenhedernes gang. Syndens årsag må undersøges nærmere, før vi kan overveje behandlingen på en tilfredsstillende måde.

Ifølge denne teori er indvikling i materien årsagen til synd. Det betyder ikke, at materien grundlæggende er ond, sådan som nogle af gnostikerne og manikæerne² lærte det. Det er den ikke. Alt andet end ond er materien Guds værk, og som alt andet Gud har gjort er det ”såre godt”. Men loven, der styrer materiens udvikling, er præcis modsat den, der styrer åndens udvikling. Materiens former bevares og skabes gennem erhvervelse, ånden vokser og udvikler sig gennem opofrelse. De er ”hinandens modsætninger”, men hver på sin plads er de begge rigtige og gode. Materiens former ville ikke kunne vokse i henhold

² **Manikæisme** (efter Mani, lat. Manichæus, og -isme), gnostisk frelsesreligion, stiftet i 200-tallet i Mesopotamien af Mani

til loven om åndelig udvikling, og ånden ville ikke kunne udvikle sig, hvis den skulle følge materiens love. Hvis materien foretager et offer vil den lide tab. Og hvis ånden ”søger sit eget” holder den op med at udvikle sig. Det er i den lovenes modsigelse og modsætning – som mellem materien og det åndelige – at årsagen – hele årsagen – til forvirringen kendt som synd skal findes. Ånder, der er blændet af materien, forsøger at udvikle sig i henhold til loven om materiens udvikling. Sådan er synd. Det vil være en god ide at læse og genlæse Romerbrevet kap. 7 og 8 med dette for øje.

Det er ikke kommet som en overraskelse, og der er ikke grund til hysterisk alarm. Planen har ikke fejlet. Den er i fuldstændig sikre hænder. Men indtil ånden kommer til sit eget gennem den lange indvikling ind i materien og udvikling ud af den igen er den blændet i større eller mindre grad af sit materiedække og følger loven for udvikling af materien, loven om erhvervelse – enhver gør tingene for sin egen skyld. Det er

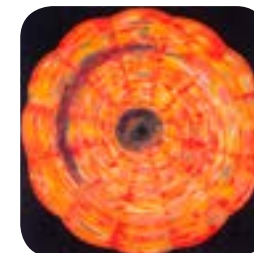
synd. Det er ”Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, og den ligger i strid med loven i mit sind og holder mig som fange i syndens lov, som er i mine lemmer”³. Ifølge denne teori er synd mere et spørgsmål om at lade noget bag sig end om at tilgive. Den må transcenderes, man må vokse fra den på et tidspunkt, og jo før jo bedre. Straffen for synden ligger i synden selv.

Det er to årsagsteorier, en katolsk teori og en udviklingsteori. Lad os nu undersøge de to behandlings-teorier.

Den traditionelle katolske lære siger om behandlingen af synd, at den kan tilgives, hvis man angrer dybt og går til skrifte. Tilgivelsen blev vundet gennem Kristi død og tildeles den enkelte gennem sakramenterne. Ifølge udviklingsteorien kan bod, anger, skrifte, absolution og oprejsning være på deres plads, men de bør ses på udviklingens større baggrund, som en hjælp til udvikling og ikke som et formål i sig selv. Det er en misforståelse at tro, at Gud er rystet af menneskets synd og skal formildes. Synd er næsten uundgåelig i indviklingsprocessen. Ordet ”synd” er længe blevet associeret og dermed identificeret med ideen om trods og bevidst ulydighed mod loven og har brug for at blive erstattet af et nyt udtryk, der vil passe til ud-

³ Romerbrevet kap. 7, v. 23

viklingsteorien. Det nødvendige ord ligger et sted mellem ufuldendt og forbrydelse. Det burde antyde noget, der er stærkere end fejltagelse, men ikke så stærkt som den skyld der antydes med ordet ”synd”. Det græske ord *ἀμαρτία* eller *ἁμαρτία*, der betyder ”at ramme ved siden af målet”, ville passe bedre end ordet ”synd”, hvis der kunne findes et enkelt dansk ord, der dækkede det. Gud bliver ikke vred over synd. Han bliver heller ikke såret eller fornærmet. Han ved, hvad der sker og Hans plan mislykkes ikke. Den kan ikke væltes af synd. Der er derfor ingen grund til at lægge for megen vægt på syndens skyld eller at understrege behovet for menneskets selvfornedrelse.

Det er nødvendigt, her at undersøge bodens sakramente⁴ nær-

⁴ **Bodens sakramente** et af den katolske kirkes syv sakramenter. Bodens sakramente modtages siden middelalderen i forbindelse med et skriftemål. Den angrende modtager absolution og pålægges en bod af en præst, som repræsenterer Kristus. Den pålagte bod er oftest en bøn, evt. skriftlæsning. Det er nødvendigt at modtage bodens sakramente, hvis man har skilt sig fra Gud ved en dødssynd.

mere, fordi det ifølge det katolske system er så vigtigt på dette sted. Den traditionelle katolik mener, at bod eller individuelt skriftemål og absolution er tildelingen til det enkelte menneske af de soningens frugter, som Kristi død på korset vandt for menneskeheden. Ud fra det, der allerede er sagt, er det tydeligt, at liberale sandsynligvis ikke deler denne opfattelse. Og det er endnu mindre sandsynligt, at de vil betragte alt tilbehøret til bodens sakramente, der så ofte findes i de katolske kirker, med andet end afsky. De liberale, der på et tidspunkt har været til skrifte i en af de gamle grene af den katolske kirke, må have følt, at atmosfæren omkring skriftemålet og præsternes attitude over for synd var helt ude af takt med virkeligheden. Også selv om de utvivlsomt var taknemmelige for præsternes venlighed og for deres klare ønske om at hjælpe. De må især have følt, at de katolske synds-klassifikationer og –kategorier⁵ alt i alt var vildledende, eftersom de synes mere at være bestemt af national skik og brug og tidsbestemte egnethedskoder end af eviggyldige standarder for rigtigt og forkert. Deres kategorier sier myggen fra og sluger kamelen⁶. Den dominerende ide omkring skriftemålet er, at der findes en meget sorgbetyngt og ty-

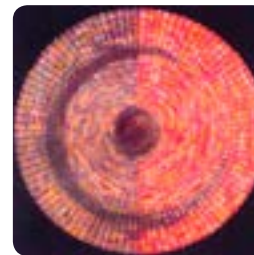
5 Se evt. artikel om bodens sakramente på denstoredanske.dk

6 Matthæus kap. 23, v. 24

deligt antropopassioneret guddom, hvis sorg er forårsaget af vor synd og er så dyb, at kun Kristi frygtelige død på korset – der på en eller anden måde anses for en fuldstændig indfrielse af de hebræiske blodofre og som ”det ene, sande, rene, udødelige offer” for synd – kun det kan dulme sorgen og kun det kan fjerne skylden hos den person, der skrifter. Og for at stimulere et *mindset*, der passer med denne ide, tager katolikkerne – og specielt den romerskkatolske kirke, hvor denne praksis er universel – deres tilflugt til billeder og figurer af Herren, der frit fremme hænger på korset med sønderflænget krop og lidende træk eller – endnu værre – med et gennemstukket og blødende hjerte. Disse simulakra⁷, der er spredt med let hånd i de katolske kirker og så ofte er placeret frit fremme til offentlig beskuelse i de katolske forretninger, er i sig selv med deres grimhed ødelæggende for, hvad der ellers nogle gange er smukke bygninger. Men hvad værre er, de vanærer Gud med de ideer, de står for, og de nedværdiger også dem, der leder andres sjæle og dem, der ledes denne vej. Og, værst af alt, de er yderst fornærmende og krænken-de mod Herren selv. Medlemmer af liberalkatolsk kirke vil utvivlsomt få sympati fra mange mennesker uden

7 **simulakra** flertal for **simulacrum**, noget, der foregøgles eller forekommer bedragerisk.

for kirkerne, som har deres ærbødighed i behold, når de udtrykker deres misbilligelse af disse groteske statuer og billeder og dristigt erklærer, at de ikke engang svagt ligner Herrens træk og udseende, som Han virkelig er. Sådanne bodens og hengivenhedens hjælpemidler er sammen med de ynkværdige appeller om nåde – der så ofte forekommer i alle kirkers liturgier, uanset om de er katolske eller protestantiske – middelalderlig overtro, rester af den værste form for Jehova tilbedelse, vanærende for Gud og nedværdigende for mennesker. Liberal katolsk kirke har gjort rent bord her: ”Vi går forbi og se, de er væk. Vi søger dem, men de er intetsteds at finde”.

Helt ærligt, det ortodokse skriftemåls Gud er totalt forældet. Nutidens mennesker ”har ikke lært Kristus således”. Skriftemålets Gud er afgjort ikke den Fader, som Vor Herre viste os. Og den ortodokse, katolske opfattelse af vor Herres del i soningshandlingen er heller ikke det intelligente og ærbødige men-

neske værdig. Ikke desto mindre har bodens sakramente sin plads i det kristne system, som liberalkatolikker ser det. Det er en kraft, der udgår fra Herren selv, og den retter de åndelige sammenfiltninger med materien ud, som så ofte forekommer på dette tidspunkt i vores udvikling. Mentale og følelsesmæssige forstyrrelser bliver beroliget. Det er lige effektivt, om sakramentet tildeles individuelt efter private og personlige skriftemål eller reserveres den enkelte, når skriftemål og absolution sker i løbet af kirkens offentlige tjeneste. Liberal katolsk kirke har i det hele taget en tendens til, ikke at opmuntre til private skriftemål og absolutioner undtagen i specielle tilfælde. Den private tildeling af absolutionens nåde er i liberal katolsk kirke ikke en forudsætning for ”en tilstand af nåde”. Liberal katolsk kirke afviger på dette punkt, et temmelig vigtigt punkt, fra praksis og lære i den romerskkatolske og den anglokatolske kirke.

Og nu tilbage til det tidligere spørgsmål: hvad er så den rigtige behandling af synd? Udvikling er dens behandling, indvikling dens årsag. Vendepunktet nås i samme øjeblik, som uoverensstemmelsen mellem det åndelige væsen og det at leve i henhold til loven og metoden om udvikling af materien bliver set og anerkendt som sådan af den pågældende enhed af bevidsthed. Der

sker omvendelsen, og fra det tidspunkt beslutter den inkarnerede ånd at leve, ”ikke i medfør af en lov, der kræver en bestemt kødelig afstamning, men i medfør af et uophørligt livs kraft”⁸. Den begynder at frelse sjælen ved at miste og give ud af den. Fra det tidspunkt fremviser ånden under inkarnerede betingelser i stigende grad åndens liv, som er kærlighedens og selvopofrelsens liv. Og den vil gøre det gennem lige så mange inkarnationer, som det tager at nå til menneskelig fuldkommenhed.

8 Hebræerbrevet kap. 7, v. 16

Udkast til vision og mission for LKK

På synoderrne i Holland i juli vil de følgende to tekster blive diskuteret.

MISSION

“Hvad vi er, hvad vi gør, hvad vi står for og for hvem?”

• Liberal katolske kirke i Holland (LKK) understøtter virkeliggørelsen af Kristi arbejde i verden. Den virker for, at den Guddommelige Visdom udgør grundlaget for menneskeheden udvikling. Den udgør en kanal for virkeliggørelse af visdom og for udstrømning af den Guddommelige Styrke.

Indtil dette punkt har åndens invocation bestået i den fortsatte tilegnelse af materie for at tilfredsstille det inkarnerede selvs begær. Fra dette punkt består dens udvikling af det inkarnerede selvs fortsatte forsælgelse af materielle ting. Omvendelsen eller vendepunktet markerer det tidspunkt, hvor ånden holder op med at være af denne verden og i stigende grad fjerner sig fra den og bliver af en anden verden. Den filtrer sig gradvist ud af synden og dens virkninger.

- Den fungerer til understøttelse af det enkelte menneske på dets vej med spirituel vækst mod fuldkommengørelse og understreger betydningen af den indre udvikling med henblik på at stimulere udfoldelse af Kristi bevidsthed blandt menneskene.
- Den benytter sig af liturgiske ceremonier samt administration af de syv sakramenter.
- Den forstærker lykkefølelse samt et sundt liv for alle mennesker og for alt, som lever.

VISION

”Hvordan bærer kirken sig ad med at implementere sin mission?”

LKK understøtter udførelsen af den Guddommelige Plan (”Komme dit Rige”) på følgende måde:

- Den tilbyder fuldstændig tankefrihed samt udfoldelse af individuel udvikling,
- ved samforbinding og i sammensætning af alle den Guddommelige Vidsoms aspekter, ved individuel udvikling i udfoldelse og endvidere ved ceremonielt arbejde, og i sognemenighed og i livet som helhed:

Guddommelig Visdom.

- Med henblik på at opnå at kaste LKK’s lys på kristendommen tilbyder kirken forskellige tilgangsvinkler såsom teosofi, gnosis, mysticisme, spiritualitet og en esoterisk vej;
- gennem studiet af fortolkninger af den Guddommelige Visdom
- gennem videreudvikling af en sammenfattende vision af kristendommen samt af samtidige spirituelle tilgangsveje;
- med målrettethed mod enhed mellem religioner under gensidig respekt samt på kærlighedsfuld måde;

til stadighed udfoldelse

• gøre mennesker opmærksomme på det iboende Lys i os. Og at få mennesker til at opnå kontakt med det iboende Lys i os til forstærkning derved af menneskers helhed som menneske

• at understøtte søgningen mod udfoldelse af de indre veje samt at tilbyde metoder til at vække det indre Selv

Liturgisk ceremoniel og celebrering

• udvikling af yderligere liturgiske former til at udfylde såvel ældres levevis som de unges levevis

• at bringe til udtryk i liturgi og i ceremoniel, at Gud indebærer både et mandligt og et kvindeligt aspekt;

Sognemenigheder/Menigheder

• dannelse af et religiøst samfund hvori mennesker celebrerer, mødes, understøtter og stimulerer hinanden indbyrdes:

Liv

• at forstå og indleve sig i meningen med livet

• at tilvejebringe en central position for medfølelse i livet

• at gøre mennesker opmærksom på at de i livet er medskabere.

Alt dette vil fungere til fordel for et arbejde mod at opnå himlen på jorden og ved at anvende alle de gaver, som enhver har modtaget fra Gud.

LKK understøtter den indre udfoldelse hos dens medlemmer og med den forståelse, at dette vil føre til Vejen, Sandheden og Livet.

LKK hviler hertil på følgende værdier:

- Alle religioner stammer fra den samme kilde. LKK respekterer enhver religion. Den betragter Bibelen og andre hellige skrifter som en betydende Guddommelig Kilde til inspiration.

- I enhver kvinde og i enhver mand håndteres der – på spirituel måde – kvindelige og mandlige aspekter. LKK betragter begge aspekter som udvisende samme betydning.

- I LKK har mand og kvinde lige rettigheder og pligter.

- LKK benytter sig af demokratiske typer for administration.

- LKK's medlemmer giver hinanden frihed til at have deres egne individuelle trosformer.

Nyheder og program

juni – september

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Tjenesteliste

Sønd. d. 12. juni, kl. 11.00

3. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid. Motto: Gud som englens hersker.

Sønd. d. 14. august, kl. 11.00

12. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: selvpofrelse.

Sønd. d. 28. august, kl. 11.00
Mariaandagt, rafaelstjeneste og prim

Sønd. d. 11. september, kl. 11.00
Søndag i festugen for Marias fødsel
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid.

Sønd. d. 25. september, kl. 11.00
Mariaandagt, rafaelstjeneste og prim

Sønd. d. 9. oktober, kl. 11.00
20. søndag efter Trinitatis
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: sindsero.

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 8411 4171939

Kirken er åben 10.30-14.30 med mindre andet er aftalt. Der serveres suppe og kaffe/te til en pris af 30 kr.

Nyheder

Som noget nyt indføres der fra efteråret helbredelsestjeneste i forbindelse med messerne.

Vi har også i Maria Magdalenes kirke besluttet forsøgsvis at indlede en studierække over emnet: **"Epistel - Evangelie teksterne esoterisk metafysisk belyst"**

Ca. mellem kl. ca. 14 – 15 vil vi gå i dybden med dagens tekst.

Vi tager udgangspunkt i Geoffrey Hodsons bog "Bibelens skjulte visdom" og metafysisk bibelleksikon.

Tilmelding til Birgit på 61 31 91 93. Vi starter den 28. august Prisen vil være 50 kr. pr. gang

Tjenesteliste

Lørd. d. 5. juni, kl. 11.00
Grundlovsdag

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: hvid.

Sønd. d. 3. juli, kl. 11.00
Søn. i festugen for Marias besøgelse

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: hvid.

Sønd. d. 31. juli, kl. 11.00
10. søndag efter Trinitatis

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: grøn. Motto: Hengivenhed.

Sønd. d. 28. august, kl. 11.00
14. søndag efter Trinitatis

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: grøn. Motto: hjertets fornyelse. **Opstart på studiegruppe**

Sønd. d. 25. september, kl. 11.00
18. søndag efter Trinitatis

Visdomsmeditation, helbredelsestjeneste og sangmesse. Farve: grøn. Motto: hjertets fornyelse. **Studiegruppe**

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Der serveres et let vegetarmåltid, kaffe/te og kage til en pris af 30 kr. Herefter evt. samtale over forskellige kirkelige emner.

Sønd. d. 4. september, kl. 11.00
15. søndag efter Trinitatis

Helbredelsestjeneste og sangmesse.
Farve: rød. Motto: Det eviges virkelighed. En dag viet Helligånden.

Sønd. d. 2. oktober, kl. 11.00
Søndag i festugen for Skt. Michael

Sangmesse. Farve: hvid.

Tjenesteliste

Sønd. d. 5. juni, kl. 11.00
Grundlovsdag

Sangmesse. Farve: hvid

Biskop CW Leadbeaters Oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldt senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Sønd. d. 17. juli, kl. 10.30
8. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: visdom.

Sønd. d. 14. august, kl. 10.30
12. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: selvopoffrelse.

Sønd. d. 11. september, kl. 10.30
Søndag i festugen for Marias fødsel

Sangmesse. Farve: hvid

Sønd. d. 9. oktober, kl. 10.30
20. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: sindsro.

Tjenesteliste

Sønd. d. 19. juni, kl. 10.30
4. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: Gud som kærlighed.

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig un-

der messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 400 kr.